

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Το απόλυτο
feelgood
για τους
λάτρεις
των βιβλίων

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Μετάφραση:
Μαρία
Μαντή

ΤΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

CARSTEN HENN

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Λογοτεχνία

Πρώτη έκδοση Οκτώβριος 2023

Τίτλος πρωτοτύπου *Der Buchspazierer*, Pendo Verlag in der Piper verlag GmbH,
München 2020

Επιμέλεια δοκιμίων Κατερίνα Πάπαρη
Προσαρμογή εξωφύλλου Δήμητρα Μηλιώρη

© 2020, Piper Verlag GmbH, München/Berlin
© 2021, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3638-2

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83638

Κ.Ε.Π. 5585, κ.π. 19035

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

- Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
- Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Κύριος του εαυτού του

Λένε πως τα βιβλία βρίσκουν μόνα τους αναγνώστες τους. Μερικές φορές όμως χρειάζονται κάποιον για να τους δείξει τον δρόμο. Αυτό ακριβώς συνέβαινε εκείνη την καλοκαιρινή μέρα σε ένα βιβλιοπωλείο που το έλεγαν Η πύλη της πόλης, αν και βρισκόταν τουλάχιστον τρεις δρόμους μακριά από την εν λόγω πύλη, ή μάλλον από τα κατάλοιπά της, τα οποία εξάλλου οι περισσότεροι κάτοικοι τα περνούσαν για μοντέρνο έργο τέχνης.

Το βιβλιοπωλείο είχε χτιστεί πολύ παλιά, ενώ σε διάφορες εποχές τμήματά του είχαν αντικατασταθεί και επεκταθεί σταδιακά. Έτσι, η τοιχοποιία του περιλάμβανε ανθέμια και γύψινη διακόσμηση πλάι σε λιτές, ορθές γωνίες. Η συνύπαρξη του παλιού με το νέο, του ανάλαφρου με το λιτό και απέριττο, χαρακτήριζαν όχι μόνο την εξωτερική όψη, αλλά και το εσωτερικό του κτιρίου. Κόκκινοι πλαστικοί πάγκοι με σι-ντι και ντι-βι-ντι έστεκαν πλάι σε μουντά μεταλλικά ράφια φορτωμένα με ιαπωνικά κόμικς – και εκείνα με τη σειρά τους πλάι σε αστραφτερές γυάλινες

βιτρίνες με υδρόγειες σφαίρες ή δίπλα σε ξύλινα ράφια με βιβλία. Το κατάστημα πουλούσε επίσης επιτραπέζια παιχνίδια, γραφική ύλη, τσάγια, τον τελευταίο καιρό δε, ακόμα και σοκολάτες. Στον δαιδαλώδη χώρο του δέσποζε ένας βαρύς σκούρος πάγκος, που οι υπάλληλοι αποκαλούσαν «βωμό». Έμοιαζε βγαλμένος από την εποχή του μπαρόκ. Το μπροστινό του μέρος κοσμούσε μια ξυλόγλυπτη παράσταση αγροτικής σκηνής, που απεικόνιζε μια παρέα κυνηγών πάνω στα μεγαλοπρεπή τους άλογα. Με γυμνασμένα κυνηγόσκυλα να τους συνοδεύουν, έτρεχαν ξωπίσω από ένα κοπάδι αγριογούρουνα.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, στο συγκεκριμένο βιβλιοπωλείο, ακουγόταν η ερώτηση που αποτελεί τον λόγο ύπαρξης κάθε βιβλιοπωλείου: «Έχετε να μου συστήσετε κάποιο καλό βιβλίο;». Η φωνή ανήκε στην Ούρσελ Σέφερ, μια γυναίκα που ήξερε ακριβώς ποια ήταν τα χαρακτηριστικά ενός καλού βιβλίου. Πρώτον, το καλό βιβλίο σε κρατούσε και δεν μπορούσες να το αφήσεις από τα χέρια σου μέχρι να κλείσουν τα μάτια σου από τη νύστα. Δεύτερον, σε έκανε να κλάψεις τουλάχιστον τρεις ή τέσσερις φορές κατά τη διάρκεια της ανάγνωσης. Τρίτον, δεν είχε λιγότερες από τριακόσιες σελίδες, αλλά ούτε και περισσότερες από τριακόσιες ογδόντα. Και τέταρτον, δεν είχε ποτέ πράσινο εξώφυλλο. Τα βιβλία με πράσινο εξώφυλλο δεν ήταν να τα εμπιστευέσαι, το ήξερε από προσωπική πείρα.

«Μετά χαράς» απάντησε η Σαμπίνε Γκρούμπερ, που είχε αναλάβει τη διεύθυνση του βιβλιοπωλείου τα τελευταία τρία χρόνια. «Τι βιβλία σας αρέσουν γενικά;»

Η Ούρσελ Σέφερ όμως δεν ήθελε να της πει ποια βιβλία της άρεσαν, περίμενε να το ξέρει από μόνη της η Σαμπίνε Γκρούμπερ, γιατί ήταν βιβλιοπώλης και επομένως όφειλε να διαθέτει έναν κάποιο βαθμό μαντικής ικανότητας.

«Πείτε μου τρία θέματα που σας ενδιαφέρουν και εγώ θα σας βρω το κατάλληλο βιβλίο. Κάτι για την αγάπη; Τη Νότια Αγγλία; Μήπως κάτι ελαφρύ και ευκολοχώνευτο;»

«Δεν είναι εδώ ο κύριος Κόλχοφ;» ρώτησε η Ούρσελ Σέφερ με φωνή που πρόδιδε ανησυχία. «Εκείνος ξέρει πάντα τι μου αρέσει· ξέρει τι αρέσει σε όλους».

«Λυπάμαι, δεν έχει έρθει σήμερα. Εργάζεται πλέον περιστασιακά στο βιβλιοπωλείο μας».

«Τι κρίμα».

«Ορίστε, έχω κάτι για σας. Μια οικογενειακή σάγκα, που διαδραματίζεται στην Κορνουάλη. Να, δείτε εδώ, το εξώφυλλο δείχνει το μαγευτικό κτήμα της οικογένειας και γύρω του το τεράστιο πάρκο».

«Το εξώφυλλο είναι πράσινο» είπε η Ούρσελ Σέφερ και την κοίταξε επιτιμητικά. «Και μάλιστα καταπράσινο!»

«Επειδή μεγάλο μέρος της ιστορίας διαδραματίζεται στο πανέμορφο πάρκο του κόμητος του Ντάρνμποροου. Δείτε το, έχει πάρει πολύ καλές κριτικές!»

Η βαριά πόρτα της εισόδου άνοιξε κάνοντας το χάλκινο κουδουνάκι στο πάνω μέρος της να ηχήσει εύθυμα. Ο Καρλ Κόλχοφ έκλεισε την ομπρέλα του, την τίναξε με μια μηχανική κίνηση και την τοποθέτησε στην ομπρελοθήκη. Το βλέμμα του πλανήθηκε στο βιβλιοπωλείο, που πια θεωρούσε δεύτερο σπίτι του. Αναζητούσε τα φρεσκοφερμένα

βιβλία που έπρεπε να φτάσουν στους πελάτες του. Ένιωθε λες και έψαχνε για κοχύλια στην άμμο. Με την πρώτη ματιά εντόπισε αρκετά ευρήματα – περίμεναν μόνο κάποιον να τα μαζέψει και να τινάξει από πάνω τους χρυσούς κόκκους. Όταν όμως είδε την Ούρσελ Σέφερ, τα βιβλία πέρασαν σε δεύτερη μοίρα. Εκείνη τον κοίταξε με ένα ζεστό χαμόγελο, σαν να αντίκριζε ένα αμάλγαμα από όλους τους γοητευτικούς ήρωες που είχε ερωτευτεί κατά καιρούς στα βιβλία που ο ίδιος ο Καρλ της είχε προτείνει. Ο Καρλ βέβαια δεν έμοιαζε με κανέναν από αυτούς. Παλαιότερα είχε λίγη κοιλίτσα, που όμως μειώθηκε με το πέρασμα των χρόνων, ακριβώς όπως και τα μαλλιά του – ήταν λες και είχαν συνεννοηθεί να τον εγκαταλείψουν ταυτόχρονα. Σήμερα, στα εβδομήντα δύο του χρόνια, ήταν πολύ λεπτός, αλλά εξακολουθούσε να φοράει τα παλιά του ρούχα, με αποτέλεσμα να πλέει μέσα τους. Το πρώην αφεντικό του έλεγε ότι ο Καρλ τρεφόταν μόνο από τις λέξεις των βιβλίων του και δυστυχώς αυτές δεν είχαν αρκετούς υδατάνθρακες. Έχουν όμως πολλή ουσία, ανταπαντούσε ο Καρλ.

Ο Καρλ φορούσε πάντα τα ίδια χοντροκομμένα, βαριά παπούτσια, φτιαγμένα από χοντρό μαύρο δέρμα και σόλες τόσο γερές, που μπορούσαν να κρατήσουν μια ολόκληρη ζωή. Και ζεστές κάλτσες βέβαια, ήταν σημαντικές οι κάλτσες. Από πάνω φορούσε μια λαδιά φόρμα με τιράντες και, στο ίδιο χρώμα, ένα σακάκι με γιアカ.

Στο κεφάλι φορούσε ένα ψαράδικο καπελάκι με στενό γύρο, ίσα για να προστατεύει τα μάτια του από τις σταγόνες της βροχής και τις ακτίνες του ήλιου. Δεν το έβγαζε ποτέ,

ούτε όταν έμπαινε σε κλειστούς χώρους, παρά μόνο όταν έπεφτε να κοιμηθεί. Χωρίς αυτό αισθανόταν πως κάτι έλειπε από το ντύσιμό του. Το ίδιο απίθανο ήταν να τον πετύχει κανείς χωρίς τα γυαλιά του, με έναν σκελετό που είχε αγοράσει πολλά χρόνια πριν σε κάποιο παλαιοπωλείο. Πίσω από αυτόν τον σκελετό κρύβονταν τα έξυπνα μάτια του, κουρασμένα λες και διάβαζε για ώρες σε χαμηλό φωτισμό.

«Κυρία Σέφερ, πολύ χαίρομαι που σας βλέπω» είπε και έκανε μερικά βήματα προς το μέρος της. Εκείνη έκανε το ίδιο και απομακρύνθηκε από τη Σαμπίνε Γκρούμπερ. «Επιτρέψτε μου να σας συστήσω ένα βιβλίο, που θα άξιζε μια θέση στο κομοδίνο σας».

«Το τελευταίο μου άρεσε πολύ. Ειδικά στο τέλος που έμειναν να κοιτάζονται στα μάτια. Βέβαια θα ήταν πιο όμορφα αν έδιναν και ένα φιλί ως επισφράγισμα... αλλά δεν πειράζει. Για αυτή τη φορά δηλώνω ικανοποιημένη και με ένα απλό βλέμμα».

«Το συγκεκριμένο βλέμμα ήταν πιο δυνατό και από φιλί. Κάποια βλέμματα έχουν αυτήν την ιδιότητα».

«Όχι αν είμαι ε γ ώ αυτή που δίνει το φιλί!» είπε η Ούρσελ Σέφερ και προς στιγμήν ένιωσε να την κυριεύει –πράγμα σπάνιο για εκείνη– μια ευχάριστη έξαψη ανηθικότητας.

«Αυτό» είπε ο Καρλ σηκώνοντας ένα βιβλίο από τη στοίβα δίπλα στο ταμείο «είναι εδώ και σας περιμένει από τότε που το ξεπακετάραμε. Διαδραματίζεται στην Προβηγκία και κάθε λέξη του μοσχοβολάει λεβάντα».

«Τα βιβλία με τα μπορντό εξώφυλλα είναι τα καλύτερα! Μήπως έχει και φιλί στο τέλος;»

«Σας έχω αποκαλύψει ποτέ το τέλος κάποιου βιβλίου;»
 «Οχι!» Τον κοίταξε επιτιμητικά, μα πήρε το βιβλίο από το χέρι του.

Ο Καρλ βέβαια δεν θα της πρότεινε ποτέ βιβλίο χωρίς αίσιο τέλος. Δεν ήθελε όμως να της στερήσει την περιέργεια που γεννούσε η πιθανότητα αυτή τη φορά να ήταν αλλιώς τα πράγματα.

«Χαίρομαι τόσο που υπάρχουν τα βιβλία» είπε. «Εύχομαι να μην αλλάξει ποτέ αυτό! Αλλάζουν τόσα πολλά γύρω μας και τόσο γρήγορα. Τώρα πια όλοι πληρώνουν με πλαστικό χρήμα. Φτάνω στο ταμείο, ψάχνω τα ψιλά για να πληρώσω ακριβώς και όλοι με στραβοκοιτάνε!»

«Ο γραπτός λόγος είναι αθάνατος, κυρία Σέφερ. Γιατί υπάρχουν πράγματα που δεν μπορούν να εκφραστούν με καλύτερο τρόπο. Η τυπογραφία είναι η καλύτερη μέθοδος συντήρησης των σκέψεων και των ιστοριών. Με αυτόν τον τρόπο διατηρούνται για χρόνια».

Ο Καρλ Κόλχοφ την αποχαιρέτησε με ένα ζεστό χαμόγελο. Έπειτα πέρασε την πόρτα, που ήταν ντυμένη ολόκληρη με διαφημιστικές αφίσες, και βρέθηκε στο δωμάτιο που χρησίμευε ταυτόχρονα ως αποθήκη και γραφείο του μαγαζιού. Πάνω στο τραπέζι υπήρχαν στοίβες από βιβλία και ένας παλιός υπολογιστής. Το πλαίσιο περιμετρικά της οθόνης ήταν γεμάτο με αυτοκόλλητα χαρτάκια, ενώ και το ετήσιο ημερολόγιο στον τοίχο είχε παντού κόκκινες σημειώσεις.

Όπως πάντα, τα βιβλία του βρίσκονταν σε ένα μαύρο πλαστικό κιβώτιο, παραχωμένο στην πιο σκοτεινή γωνιά.

Παλιά η θέση του ήταν πάνω στο γραφείο, αλλά από τότε που ο κύριος Γκρούμπερ έδωσε το βιβλιοπωλείο στην κόρη του, τη Σαμπίνε, το κιβώτιο βρισκόταν στην πιο απρόσιτη γωνία του δωματίου. Παράλληλα, το περιεχόμενό του μειωνόταν διαρκώς. Δεν υπήρχαν πλέον και πολλοί άνθρωποι που περίμεναν να τους παραδώσει βιβλία. Κάθε χρόνο εξαφανίζονταν όλο και περισσότεροι.

«Καλημέρα, κύριε Κόλχοφ! Πώς σας φάνηκε το παιχνίδι; Με τίποτα δεν ήταν πέναλτι αυτό που έδωσε ο διαιτητής».

Ο Λέον, ο νέος μαθητής που έκανε στο μαγαζί την πρακτική του, βγήκε από τη μικρή τουαλέτα του προσωπικού – και μαζί του κάμποσος καπνός τσιγάρου. Αν είχε περάσει περισσότερο καιρό στο βιβλιοπωλείο, θα ήξερε πως το σχολιό του δεν είχε νόημα για τον Καρλ Κόλχοφ. Γιατί ο Καρλ δεν έβλεπε ειδήσεις, δεν άκουγε ραδιόφωνο, δεν διάβαζε εφημερίδες. Όπως παραδεχόταν και ο ίδιος στον εαυτό του, είχε αποτραβηχτεί λίγο από τον κόσμο. Και ήταν απόφαση συνειδητή, αφού όλες οι ειδήσεις που έφταναν στα αυτιά του –ανίκανοι ηγέτες, λιώσιμο των πάγων, το δράμα των προσφύγων– τον έθλιβαν περισσότερο και από το τραγικότερο οικογενειακό δράμα των βιβλίων του. Ήταν μια πράξη αυτοπροστασίας λοιπόν, απαραίτητη – κι ας περιορίσε σημαντικά τα όρια του κόσμου του, σε μία ζώνη δύο χιλιομέτρων. Αυτή τη ζώνη ήταν που διέσχιζε καθημερινά απ' άκρη σ' άκρη.

«Ξέρεις το θαυμάσιο αθλητικό μυθιστόρημα του Τζ. Λ. Καρ με θέμα το ποδόσφαιρο;» ρώτησε ο Καρλ, αποφεύγοντας να εμπλακεί στη συζήτηση για τη διαιτησία.

Ένα feelgood μυθιστόρημα για τη φιλία και τα βιβλία.

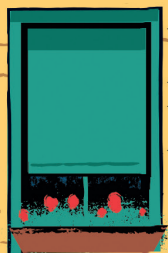
Ο βιβλιοπώλης Καρλ Κόλχοφ δεν είναι ένας συνηθισμένος εβδομηνταπεντάχρονος. Είναι λάτρης των βιβλίων, ζει προσκολλημένος σε μια παλιότερη εποχή, και τον χαρακτηρίζει ένας πρωτόγνωρος ρομαντισμός.

Τις βραδινές ώρες, αφού το βιβλιοπωλείο κλείσει, παραδίδει βιβλία σε κάποιους ξεχωριστούς πελάτες, με τους οποίους με τον καιρό θα αποκτήσει ένα ιδιαίτερο δέσιμο.

Αποτελεί για αυτούς τον σύνδεσμό τους με τον έξω κόσμο και με τα βιβλία που τους προμηθεύει τους δίνει χαρά και γεμίζει τη ζωή τους.

Ξαφνικά όμως ο Καρλ θα χάσει τη δουλειά του.

Και τότε θα χρειαστούν η δύναμη των βιβλίων και ένα κοριτσάκι εννιά χρονών για να βρουν τον θάρρος να προσεγγίσουν ο ένας τον άλλον...

Ανάλαφρο, τρυφερό, συγκινητικό και βιβλιοφιλικό, το μυθιστόρημα του Carsten Henn μας θυμίζει ότι έχουμε μονάχα ο ένας τον άλλον – και τα βιβλία.

ISBN: 978-618-03-3638-2

9 786180 336382

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83638

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ
e-book